

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem v právní věci

žalobce: **G. T.**
státní příslušnost Gruzie

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-115/LE-BA02-ZA20-2020, ze dne 6. ledna 2021, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce je státním příslušníkem Gruzie a dne 16. 10. 2020 podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jednalo se již o druhou jeho žádost, když o první rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 7. 2019 tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“) neuděluje. Žalovaný rozhodnutím identifikovaným v záhlaví tohoto rozsudku (dále též „napadené rozhodnutí“) řízení o druhé žádosti žalobce zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu pro její nepřipustnost podle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona.
2. Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí spatřoval žalovaný nepřipustnost žádosti v tom, že žalobce v ní uvedl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se opětovně do Gruzie vrátit, jako uváděl v řízení o první žádosti a neuvedl žádné nové skutečnosti, kterými by se měl opětovně zabývat a posuzovat je. Žalovaný připomněl, že v prvním řízení byl posuzován také zdravotní stav žalobce, včetně jím uváděné drogové závislosti, přičemž nebyla zjištěna žádná překážka, která by mu návrat do vlasti znemožňovala. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval také aktuální situací v Gruzii a konstatoval, že v Gruzii od doby, kdy byla meritorně posuzovaná předchozí žádost žalobce (10. 7. 2019), resp. od 8. 1. 2020, kdy rozhodoval krajský soud, nedošlo k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
3. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí včasnou žalobu, ve které navrhoval jeho zrušení a vrácení věci žalovanému zpět k dalšímu řízení. Žalobce v žalobě namítl, že v řízení došlo k porušení ustanovení zákona číslo 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), a to konkrétně § 3, § 50 odst. 3 a 4, dále § 12 a § 14a zákona o azylu a dále článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dále žalobce vytkl žalovanému, že jej dostatečně nepoučil o jeho právech a povinnostech, zejména nebyl až do předání rozhodnutí poučen o tom, jakým způsobem probíhá řízení o opakované žádosti a za jakých podmínek dojde k zastavení řízení. Žalobce v žalobě zopakoval své obavy z lidí, o jejichž obchodních záležitostech informoval gruzínské orgány a kteří mu začali vyhrožovat. Další relevantní skutečností je jeho zhoršující se zdravotní stav. Podle žalobce se žalovaný nedostatečně zabýval tím, zda nastaly nové skutečnosti a napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněno ohledně relevantních změn v situaci v zemi jeho původu. V relativně samostatném žalobním bodě pak žalobce namítal zásah do rodinného a soukromého života ve smyslu článku 8 Úmluvy a poukázal na to, že již od roku 2016 žije s družkou, se kterou před zajištěním sdílel společnou domácnost v Praze a v budoucnu plánovali svatbu. O jeho vztahu s družkou přitom není v napadeném rozhodnutí ani zmínka. V této souvislosti žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017 – 36 namítl, že žalovaný měl prostřednictvím otázek zjišťovat veškeré rozhodující skutečnosti.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal především na obsah správního spisu a na vydané rozhodnutí. Vyjádřil přesvědčení, že postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Žalovaný zdůraznil, že žalobce byl řádně poučen o svých právech a povinnostech, a to tak, že převzal poučení, což také stvrdil svým podpisem. Byl tedy informován o všech skutečnostech, jaká má práva a povinnosti, že musí

uvádět veškeré rozhodné informace, také byl obeznámen, že v každém azylovém řízení má možnost kontaktovat právní pomoc, či si na vlastní náklady zajistit právní pomoc či tlumočníka. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že není jeho povinností poučovat žadatele o azyl, jaké rozhodné skutečnosti má uvádět, aby bylo jeho žádosti vyhověno. Námitku o nedostatku poučení proto nelze považovat za relevantní. V souladu s § 36 odst. 3 správního řádu byla dne 10. 12. 2020 žalobci dána možnost v rámci seznámení s podklady rozhodnutí seznámit se s uvedenými informacemi, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobce této možnosti využil a uvedl, že hodlá doplnit podklady, které potvrzují jeho minulé výpovědi, má je však v Gruzii a potřebuje čas, aby je mohl získat. Žalovaný mu k tomu poskytl lhůtu 10 dnů. K věci samé pak žalovaný uvedl, že se neobjevily žádné nové skutečnosti nebo zjištění, které by nebyly bez zavinění žalobce předmětem zkoumání jeho první žádosti, což platí také pro situaci v Gruzii.

5. Krajský soud v Ostravě (dále též „krajský soud“) přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 s. ř. s.; žalovaný souhlasil s projednáním věci bez nařízení soudního jednání a žalobce na dotaz soudu, zda souhlasí s rozhodnutím o věci samé bez jednání, ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nereagoval, proto se má podle § 51 odst. 1 (druhé věty) s. ř. s. za to, že je jeho souhlas s tímto postupem udělen (žalobce byl přitom o takovém procesním následku poučen).
6. Ze správního spisu krajský soud nejprve ověřil, že žalobce vskutku již dne 14. 4. 2019 poprvé požádal v České republice o udělení mezinárodní ochrany. K podané žádosti uvedl ohledně jejího důvodu, že nemůže být v Gruzii, je to částečně svázané s jeho prací, hodně businessmanů chtělo své peníze vyvést do zahraničí, ztratil kvůli tomu trvalý pobyt, přišel i o manželku. V rámci údajů k žádosti se vyjádřil také ke svému zdravotnímu stavu a konkrétně uvedl, že se cítí špatně, má problémy se žaludkem (reflux a vnitřní kýlu), léčí se ze závislosti na tvrdých drogách, má zvětšená játra, byl na operaci s rukama, měl řezné rány, problémy s dýcháním a zjistili mu nějakou alergii. Žalovaný žalobci mezinárodní ochranu neudělil (rozhodnutí ze dne 10. 7. 2019, č. j. OAM-232/LE-BA02-ZA20-2019). Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2019 podal žalobce žalobu, ale řízení o ní bylo zastaveno usnesením zdejšího soudu ze dne 8. ledna 2020, č. j. 61 Az 29/2019 – 54, podle § 33 písm. b) zákona o azylu, protože žalobce svévolně opustil pobytové středisko a jeho adresu se nepodařilo zjistit.
7. Dne 16. 10. 2020 podal žalobce novou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 27. 10. 2020 poskytl k žádosti údaje a uvedl, že je rozvedený, děti nemá. Pod bodem „Zdravotní stav, zdravotní omezení a jiné zvláštní potřeby“ uvedl, že se léčí z drogové závislosti (už to má za sebou), má problém s dýcháním, měl tři operace ohledně nosu, má astma, chronickou rýmu, podezření na diabetes, reflux, pupeční a střevní kýlu, dále má problém s rukama, má přerézané šlachy a druhou ruku má po propíchnutí nožem. Omezení je u něj hlavně to, že nemá v rukou sílu a největším problémem je to dýchání. K důvodům žádosti uvedl, že byl nucen dělat věci, které nechtěl, začalo to 3 roky před tím. Byl nucen informovat nějaké orgány o tom, kdo chtěl svoje peníze nebo business z Gruzie vytáhnout

do zahraničí. Začali mu kvůli tomu vyhrožovat. K dotazu, zda uváděl stejné skutečnosti v rámci správního řízení o jeho předchozí žádosti, odpověděl „Částečně ano.“ Při pohovoru k žádosti žalobce mimo jiné uvedl, že čeká na dokumenty, které mu mají přijít a prokázat to, co říkal. O zastavení předchozího řízení u Krajského soudu v Ostravě nevěděl, oznámili mu to až v Bálkové nebo na cizinecké policii. Je pro něj naprosto vyloučeno, aby se vrátil do Gruzie.

8. Součástí spisové dokumentace je také informace odboru azylové a migrační politiky (OAMP) „*Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu*“ z listopadu 2020. Žalobce se měl možnost dne 10. 12. 2020 seznámit s podklady rozhodnutí. Při seznámení žalobce podle protokolu uvedl, že potřebuje čas získat podklady, které prokazují jeho bývalé pohovory a týkají se problémů z minulého řízení. Ví, že žádá podruhé a je si vědom následků negativního rozhodnutí. Žalovaný poskytl žalobci lhůtu 10 dnů pro dodání podkladů. Ze spisu se žádné doplnění nepodává. Následně žalovaný rozhodl dne 6. 1. 2021 o žádosti žalobce shora uvedeným způsobem.
9. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany pro nepřipustnost žádosti. Nepřipustnost žádosti žalobce je spatřována v jejím opakovaném podání, aniž by byly uvedeny či zjištěny nové rozhodné skutečnosti. Skutečnost, že se v případě žádosti jedná již o (první) opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, vyplývá jak z napadeného rozhodnutí, tak z obsahu správního spisu a ani žalobce ji v žalobě nerozporoval. Sporné je, zda žalovaný řízení o této opakované žádosti oprávněně zastavil, nebo zda měl žádost posuzovat meritorně.
10. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení (o udělení mezinárodní ochrany) se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
11. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
12. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
13. Rozsah skutečností, kterými se má správní orgán v řízení o opakované žádosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany zabývat, vyložil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, čj. 3 Azs 6/2011 - 96, č. 2642/2012 Sb. NSS, na který odkazoval také žalobce. V bodech 18 a 19 tohoto rozsudku konstatoval a formuloval následující závěry: „*Správní orgán v průběhu řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu zkoumat, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání*

důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. To tedy znamená, že přípustnost opakované žádosti je třeba posuzovat jak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení azylu, tak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení doplňkové ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

14. V navazující judikatuře pak Nejvyšší správní soud dále rozvinul úvahy ohledně smyslu a účelu možnosti podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ve svých rozhodnutích konstatoval, že tento institut neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Smyslem a účelem možnosti opakovaně požádat o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit nikoliv vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, na straně druhé však mají zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. Může se jednat zejména o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času (např. změna situace v zemi původu, nebo změna osobních poměrů žadatele). Věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, tedy princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 7 Azs 306/2019 - 67, ze dne 9. 1. 2020, č. j. 5 Azs 199/2019-27, nebo ze dne 6. 2. 2020, č. j. 9 Azs 338/2019-52).
15. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného odpovídá shora uvedeným ustáleným pravidlům, od kterých není důvod se odchýlit. Žalovaný se správně zabýval primárně tím, zda žalobce uvedl nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, resp. zda takové nové skutečnosti vyšly najevo jiným způsobem. K obecně formulovaným námitkám žalobce ohledně porušení jednotlivých ustanovení správního řádu a zákona o azylu krajský soud uvádí, že v postupu žalovaného neshledal žádné takové vady. Žalovaný si pro rozhodnutí opatřil adekvátní podklady, zjistil stav věci dostatečně, přičemž přihlédl ke všemu, co v průběhu správního řízení vyšlo najevo, zjistil všechny potřebné skutečnosti a zabýval se jednotlivými tvrzeními, která žalobce uváděl. Své závěry

žalovaný uspokojivým způsobem odůvodnil. Vytýká-li žalobce žalovanému, že neposoudil jeho rodinný a soukromý život, resp. že nezohlednil jeho zhoršující zdravotní stav, tak je k tomu nutno uvést, že žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany neopíral o zhoršený zdravotní stav ani nezmiňoval nové skutečnosti týkající se jeho rodinného či soukromého života. Krajský soud porovnal obě žádosti o udělení mezinárodní ochrany, včetně údajů poskytnutých k těmto žádostem (ze dne 25. 4. 2019 a 27. 10. 2020) a protokolů o pohovorech (ze dne 3. 5. 2019 a ze dne 1. 12. 2020) se zřetelem k důvodům žádostí o mezinárodní ochranu, údajům o rodinném a soukromém životě žalobce a jeho zdravotnímu stavu a v údajích poskytnutých k opakované žádosti neshledal žádné nové informace, které by odůvodňovaly její nové věcné posouzení.

16. Žalobce již v prvním řízení poukazoval na množství svých zdravotních omezení (problémy s dýcháním, zvětšená játra, operace s rukama, léčení závislosti na drogách). Žalovaný se zdravotními problémy žalobce zabýval na straně 7 rozhodnutí ze dne 10. 7. 2019. Pokud měl žalobce za to, že vypořádání jeho zdravotních omezení ve vazbě na azylově relevantní důvody nebylo provedeno správně, měl možnost brojit proti rozhodnutí žalovaného žalobou, což sice udělal, ale o věcný přezkum rozhodnutí ze dne 10. 7. 2019 se připravil svévolným opuštěním pobytového střediska. Ze spisové dokumentace vztahující se k opakované žádosti žalobce se pak žádné zhoršení zdravotního stavu od posledního rozhodnutí ve věci jeho mezinárodní ochrany nepodává a žalobce ani v žalobě kromě obecného konstatování, že došlo ke zhoršení jeho zdravotního stavu po zajištění a poukazu na blíže nespecifikované a nedoložené zdravotní zprávy, netvrdil, jakým konkrétním způsobem se jeho zdravotní stav zhoršil a jak by se zhoršení jeho zdravotního stavu mělo projevit v důvodech pro udělení mezinárodní ochrany.
17. Stejně tak žalobce v řízení o opakované žádosti netvrdil nový vztah s partnerkou, který podle jeho nových tvrzení v žalobě odůvodňuje přiznání mezinárodní ochrany podle § 14 nebo § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Neobstojí přitom námitka žalobce, že nebyl v řízení dostatečně poučen. Lze vést polemiku nad tím, zda by bylo vhodné žadatele při podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu poučit, že opakovanou žádost lze meritorně projednat pouze v případě nových skutečností ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, na druhou stranu ani žadatel se nemůže rozumně domnívat, že se bude moci domáhat opakovaně posouzení totožných tvrzených důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, které již byly vypořádány v předchozím řízení. Lze navíc předpokládat, že žadatel uvede veškeré důvody, které považuje za relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Jestliže se o nějaké skutečnosti žalobce vůbec nezmiňoval (vztah s družkou), nelze žalovanému vytýkat, že takovou skutečnost sám nezjišťoval nebo že nepoučil žalobce o tom, co všechno má tvrdit, aby mohl být se svou opakovanou žádostí úspěšný. Pokud žalobce v této souvislosti poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017 – 36, jedná se o poukaz zcela nepřípadný. V tomto rozsudku bylo správnímu orgánu vytýkáno, že dostatečně nepracoval informacemi, které měl k dispozici (žadatel se v řízení odvolával na ochranu rodinného a soukromého života, a to na základě konkrétních skutečností, které žalovaný podle kasačního soudu nedostatečně vyhodnotil, což je zcela jiná situace, než jaká nastala v projednávané věci). Rozhodně z tohoto rozsudku nevyplývá povinnost správního orgánu doptávat se iniciativně žadatele na potencionální důvody pro udělení mezinárodní ochrany, které ani sám netvrdí.

18. Žalobce navíc s výjimkou vztahu s družkou netvrdil žádné jiné nové skutečnosti ani v žalobě, tedy poté, kdy již byl s režimem řízení o opakovaných žádostech o udělení mezinárodní ochrany podrobně seznámen z napadeného rozhodnutí a nepřesvědčil tak krajský soud o tom, že by snad byl ve správním řízení neúspěšný pouze z důvodu neposkytnutí příslušného poučení ze strany žalovaného. Krajský soud nově uplatněnou námitku přezkoumal se závěrem o její nedůvodnosti. Žalobce ke vztahu s družkou uvedl pouze tolik, že s ní žije od roku 2016, před jeho zajištěním sdíleli společnou domácnost v Praze a v budoucnu plánovali svatbu. Z těchto tvrzení se v první řadě nepodává, že by se jednalo o novou skutečnost, která nastala po napadeném rozhodnutí (10. 7. 2019), popř. že by se jednalo o skutečnost, kterou žalobce nemohl v předchozím řízení uvést bez své viny. Obecně však lze uvést, že podle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu neudělení mezinárodní ochrany zpravidla neznamená natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby byl rozporný s mezinárodními závazky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu je vyhrazena pro zcela mimořádné případy, kdy by samotné vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018 – 33 nebo usnesení téhož soudu ze dne 17. 9. 2020 č. j. 6 Azs 175/2020 – 23). Stran hrozícího porušení práva na soukromý a rodinný život Nejvyšší správní soud takový závěr výjimečně učinil např. v případě cizince, jehož manželka i malá dcera (obě české občanky) byly prakticky odkázány na jeho péči, neboť zdravotní stav manželky byl závažný a neumožňoval jí starat se o dítě (srov. rozsudek ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 – 27), což je zcela jiná situace, než ve které se nachází žalobce. Za situace, kdy se ani ze samotných tvrzení žalobce (i kdyby byla prokázána) nepodává nic, co by nasvědčovalo výjimečné a mimořádné situaci ve shora naznačeném smyslu, není důvod vracet věc žalovanému k meritornímu posouzení žádosti.
19. Žalovaný se rovněž správně zabýval tím, zda v Gruzii nedošlo od posledního rozhodnutí ze dne 10. 7. 2019 k jakékoliv změně, která by představovala novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu se závěrem, že k žádné takové změně od posledního řízení nedošlo (viz strana 4 napadeného rozhodnutí). Své závěry přitom žalovaný opřel o aktuální zprávy o této zemi (informace OAMP z listopadu 2020). Proti uvedenému závěru žalobce v žalobě ani nebrojil a netvrdil žádné nové skutečnosti týkající se Gruzie, které by byly právně významné ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu.
20. Krajský soud uzavírá, že žalobní námitky důvodné nejsou, a protože v napadeném rozhodnutí ani v postupu žalovaného předcházejícím jeho vydání neshledal žádné vady s negativním vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí, žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., a protože žalobce ve věci úspěch neměl a procesně úspěšnému žalovanému podle spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z nich.

Poučení:

[Zadejte text.]

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 19. dubna 2021

JUDr. Martin Láníček

samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje